TIGR A HYENA,

čili

Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z posl. dob.

(Pokračování 68.)

Další úklady.

V jedné z následujících nocí vznášely se nad francouzským táborem, jenž se při chobotu Kamiešském nalezal, těžké mraky. Vůkol panovalo mrtvé ticho, jsouc pouze přerušováno odměřenými kroky stráží a vzdáleným hřímáním děl, jenž na Sebastopol zhoubu metaly.

Bylo asi okolo půl noci, an z jednoho stánu, jenž u samé zahrady se nalezal, mužská postava se vykradla a nepozorována do husté tmy mezi stromovím vklouzla. Jsouc zahalena v plášť, zastavila se zde na okamžik a poslouchala, pak ale se kradla opatrně dále. Zdálo se, že tento muž ví, v kterou stranu jíti má, neboť se držel, ač v malých oklikách, pořád jednoho směru, totiž na městečko Kamieš, které na blízku leželo.

Brzo se dostal až k nízké prkenné ohradě. Přelezl přes ní a byl nyní na úzké pěšině.

"Je prý to první chalupa v levo, jak mi John pravil," mumlal tento muž pro sebe, dále spěchaje. "Za půl hodiny tam musím býti."

Tento francouzský důstojník spěchal po pěšině dále, mumlaje něco sám pro sebe, což prozrazovalo, že má nějaké tajné záměry.

Najednou se před ním vyskytl po levé straně cesty nízký dřevěný domek, jenž byl ohražen plotem.

V plášť zahalený důstojník přiblížil se až k domku a zaklepal třikrát na dveře.

U vnitř se ale nic nehýbalo.

Zaklepal ještě jednou a silněji. Zdálo se mu, jako by byl slyšel u vnitř zavrčení psa a hned na to se blížily ku dveřím kročeje.

"Kdo pak je to?" tázal se ženský hlas.

"Jen otevři, Maruško," odpověděl důstojník velitelským tónem.

Žena mlčela, jako by se byla rozmýšlela, co má dělati.

"Slyšela jsem," pravila po chvíli, "že jste mne jmenoval jménem—kdo pak jste, pane? Tak pozdě se u nás každému neotvírá."

"Mám ti říci něco důležitého," ozval se venku muž, "ale pospěš, můj čas jest odměřen. Vždyť ti přece oznámil můj služebník že k tobě přijdu."

Za chvíli se kmitalo skrze štěrbiny světlo, a když se dveře otevřely, objevila se v nich krásná, žena, držíc v ruce lampičku. Byla asi 26 let stará, nápadně silného a bujného vzrůstu a vlídného obličeje.

Posvítila si příchozímu do obličeje a tázala se ho pak:

"Co pak mi chcete pane?"

"Chci ti něco důležitého sděliti, ale zde se to nemůže státi. Musíš mne pustit do světnice."

Po té šel Endemo, jsa posud zahalen v plášť, do chaloupky a kráčel dále za ženou do nízké jizby.

Tato ho pobídla aby se posadil, a pravila pak, s úctou před ním se klonic:

"Nyní buďte tak laskav, pane, a sdělte mi svou záležitost."

"Není zde nikdo mimo nás?"

"Nikdo."

"Tedy dobře. Miluješ svou vlast?"

"Bůh zachovej našeho milostivého cáře a naši svatou Rus."

"Tedy jsi nepřítelkyně cizinců?"

"Na tuto otázku si netroufám odpověditi, pane, neboť patříte také vy k cizincům."

"Aspoň se tak zdá: ale poslyš, co ti chci říci. Ve francouzském ležení jsou tři nemocní stavu vznešeného a vrchní velitelství by je rádo dalo někam do soukromého ošetřování."

"Jen mluvte dále, pane. Každá zdárná dcera naší vlasti po tom jen prahne, aby přispěla ku zničení cizinců."

"Proto právě k tobě přicházím, abysi některého z těch nemocných k sobě do bytu vzala,—"

"Jen to vyslovte, pane: přede mnou se nemusíte pranic ostýchati."

"A nějakou nešťastnou náhodou toho nepřítele svého národa odstranila."

Žena zajiskřila očima a tázala se:

"Vy je také nenávidíte ty nemocné, vznešený pane?"

"To je zde jen vedlejší věc. Pakli je ale ty nenávidíš, nebudu se tomu pranic diviti, poněvadž jsou to nebezpeční nepřátelé tvé vlasti. Zahynou-li v tvém příbytku, získáš si tím o říši i o cáře velkou zásluhu, a skvělá odměna tě za to nemine."

"Mohu vašim slovům věřiti?"

"O tom nepochybuj, Maruško."

"Ale jak je sem dostanu?"

"Zýtra se hlas ve francouzském ležení, že chceš nemocné dobrovolně ošetřovati, a při tom musíš své obydlí vychváliti, že zdravé a čisté. Řekni, že bys třeba dva nemocné na starost si vzala, a hleď vůbec všecko své umění na to vynaložiti, abys ty dva k sobě přivábila. Zde máš za tím něco napřed, další odměnu dostaneš od cáře."

"Mé díky, vznešený pane,—jak vidím, jste tajným přívržencem naší svaté věci."

"Ano, něco takového, Maruško. Každý musí konati svou povinnost a přispěti, co na něm jest, ku zničení nepřítele. Na tebe padla důležitá úloha, abys odstranila dva vysoké důstojníky, kteří jsou Rusům velmi nebezpeční. Uhlídám, zdali svou vlasť opravdu miluješ."

"O to se nestarejte, že bych snad tu úlohu pořádně nevyvedla, k tomu mám nejen silné páže, nýbrž také jiné prostředky."

"Buď ale při tom opatrná. Já budu sice na blízku, abych všeliké podezření od tebe odvrátil, ale proto dej na sebe pozor a jednej rychle."

Po té se Endemo obrátil a šel, jsa provázen ženou až ze dveří.

"Tentokrát mi neujdou," mumlal falešný vojvoda sám pro sebe, odcházeje od domku. "Ta žena se mi líbí. Bacciochi může již jásati, rovněž jako může Dolores již napřed v smutek se obléci. Ta jest již má, a ji k tomu přinutím, aby se více nezdráhala."

Ještě než počalo svítati, byl Endemo zase ve francouzském ležení.

Zatím, co byli Olympio a markýz do svého stanu odnešeni, dal Canrobert Juana ve svém stanu ošetřovati. Tento se brzy zotavil, neboť nebyla jeho rána, kterouž měl v hlavě, příliš těžká, a jeho slabost pocházela hlavně jen od přílišné ztráty krve.

Hůře to dopadalo s Olympiem. Také on byl sice po velkém namahání z nebezpečí života vyrván, ale jeho stav byl ještě pořád povážlivý. Posud byly jeho čivy náramně rozčilené, že se zdálo, že zůstane na rozumu pomaten.

Markýz byl ale již druhého dne tak dalece zotaven, že mohl jenerálu Pelissierovi, jenž byl k jeho loži povolán, výsledky jejich nebezpečné výpravy sděliti. Vypátrání nejslabších hradeb mělo pro spojené vojsko tak velikou důležitost, že se nyní také jenerál Pelissier o naše dva hrdiny živě zajímal a o jejich uzdravení všemožně se staral.

Již bylo od něho nařízeno, aby byli s největší opatrností na jednu z francouzských lodí, které ležely v Kamiešském chobotu, odnešeni, poněvadž tam byl zdravější vzduch, než v ležení, ale tu právě byla do hlavního stanu francouzským důstojníkem uvedena ženština z Kamieše, která se nabídla, že dvěma nemocným pánům z francouzského vojska ve svém zdravém obydlí posluhovati chce.

Toto nabídnutí bylo právě vhod, a když se byl Pelissier jak na obydlí, tak i na povahu této osoby blíže vyptal, učinil ihned opatření, aby se oběma nemocným pánům tohoto nahodilého ulehčení popřálo.

Olympio a markýz byli tedy do onoho bytu odvezeni, přede dveřmi byla postavena stráž, a oba byli odevzdáni ochotné ženě, aby jim co možná největšího ošetření dala.

O tom neměl nikdo ani tušení, že v tomto domě zrada číhá, aniž by to bylo nemocné kdy napadlo, neboť k nim byla krásná Maruška vždy velmi vlídná a ochotná.

Markýz mohl již někdy z lože vstáti a do malé zahrádky si vyjíti, jež byla kolem domku; ale Olympio byl ještě těžce nemocen, že nemohl ani na okamžik lože opustiti.

Maruška přicházela každý den k nemocným, aby se na ně podívala, a při tom na sobě jevila, zvláště k Olympiovi, takovou náklonnost, že se v markýzovi mimovolně vzbudila myšlénka, že se snad do jeho přítele zamilovala. Proto ji také bedlivě pozoroval, i shledal, že se Olympiem více zaměstnává, než bylo zapotřebí, a že naň pohlíží zamilovaným okem.

Lékařové sem přicházeli též skoro každý den, a konečně přišel Juan, aby se podíval, jak se jeho přátelům vede a vysvětlil jim, jak ty události, jichž by se byli málem oběťmi staly, dohromady souvisí.

Když jim to byl všecko vysvětlil, sdělil jim také, že v některé z nejbliže příštích nocí bezpochyby na Sebastopol útok se stane, poněvadž prý jest k tomu již všecko připraveno, pak ale že nebudou míti lékařové v prvních dnech tolik času, aby se mohli také do Kamiešo podívati.

Olympio a markýz toho ovšem litovali, že se nemohou toho útoku zúčastniti, ale museli se podrobiti osudu. A v skutku bylo slyšeti k večeru téhož dne čím dál, tím více se vzmahající hřímání z děl, a dle toho museli spojenci strašnou střelbou z děl na Sebastopol doražeti, chtíce zatím na její hradby útokem hnáti.

Když se počalo šeřiti, byl Olympio tak seslábly, že usnul. Markýz stál ještě u malého a nízkého okna. Najednou se zdálo, jako by byla třelba z děl jeho přítele ze spaní vyděsila: zastenal a házel sebou jako divoký s jedné strany na druhou. Když k němu markýz přichvátal, viděl, že má obličej rozpálený, že koulí očima a zatíná pěsti.

"Ach, pomoc!" mumlal dušeným hlasem. "Nevidíš tam tu zlou šelmu, ten pes je vzteklý, podívej se, jak cení zuby—u huby má pěnu—přistup ke mně příteli, a zažeň ho."

Markýz si nemohl vysvětliti smysl těchto blouznivých slov, i považoval je pouze za výtvor zimničného rozčilení.

Že má Maruška velkého psa, to ještě nevěděli, poněvadž ho byla až posud před nimi ukrývala.

Markýz hleděl svého přítele uschlácholiti, což se mu konečně také podařilo. Zůstal ale u něho na noc, i posadil se vedle jeho lože na židlici. Poněvadž byl ale sám ještě slabý, přišlo naň brzo spaní, že na této židlici sedě usnul.

Již spal asi hodinu, ale najednou ho probudil nějaký hlas, o němž myslel, že ho slyšel již ve spaní. Bylo to strašné zavytí, jako když někdo trýzní psa.

Vzchopil se a poslouchal.

Již bylo zase ticho, i pomyslil si, že se mu to snad jen zdálo, poněvadž byl dříve Olympio o vzteklém psu blouznil, ale nyní zaslechl venku před domem utlumený šepot, pospíšil ku dveřím a poslouchal. Zdálo se mu, že se ty hlasy zase ztrácejí, při tom slyšel na chodbě plížící se kročeje, které přešly mimo dveře a zase dále se ztrácely.

Pak bylo slyšeti slabé a volné zavrznutí dveří. Markýz se nyní přikradl k oknu a poslouchal. Venku v zahrádce bylo slyšeti hovor. Byla sice čirá tma, ale přece mohl rozeznati stíny několika lidských postav, které u plotu sem tam se pohybovaly. Mýliti se nemohl. Byl to strážník, jenž stál dříve přede dveřmi na stráži a jenž se byl ze svého místa ještě s nějakým člověkem vzdálil. Toho člověka nemohl však markýz rozeznati, ale viděl, že drží v ruce lahev a že dává vojáku píti. Pak ho vzal pod páží a vedl ho s sebou. Voják se ale nezdál býti ještě tak dalece opilý, jak si druhý toho přál, pročež mu tento pořád ještě připíjel.

Již byli až u dvířek, jimiž se vycházelo ze zahrádky. Markýz je pořád ještě sledoval zrakem. Nevěděl sice posud, co ty plížící se kročeje na chodbě a to odvádění vojáka znamená, ale pomyslil si hned, že to bude míti oboje nějaký tajný účel. Otevřel po lehounku dveře, aby Olympia neprobudil, a zavřel je zase opatrně za sebou. Na chodbě neslyšel nikoho, tam byla čirá tma. Přiblížil se po lehounku až k hlavním dveřím, odstrčil zvolna závoru a vyšel ven.

Voják, kteréhož byl jeho svůdník až za plot odvedl, zdráhal se dále jíti, ale svůdník vynaložil všecku svou výmluvnost a připíjel mu pořád, jen aby ho ještě dále dostal. Rozmlouvali spolu po tichu, ale markýze neviděli, jenž se chtěl přesvědčiti, kdo ten cizí muž jest. Voják se býti nezdál.

"Již můžeš jíti sám," pravil voják: "mne by to mohlo státi život."

"Ale nebuď blázen, kdo pak tě slyší, anebo vidí. Za hodinu jsi zase na místě. Vypijme spolu ještě lahev."

"Přines ji sem: to víš, že si také rád dobrého popřeju."

"Já tě ale ubezpečuju, že budeš zase zde, než tě přijdou vystřídat. Ještě není ani půl noci, a my máme tedy více než hodinu času. Jen pojď se mnou."

Voják byl posud na vahách, ale pokušení bylo veliké. Domek, u něhož měl státi na stráži, byl o samotě, proto se to nemohlo tak snadno prozraditi, že se od něho vzdálil, jen když se ještě před vystřídáním zase na své místo vrátil.

Markýz se přikradl nepozorován k plotu,—a sotva deset kroků za plotem stáli oba mužové. Napnul svůj zrak, aby onoho svůdníka poznal. Konečně se tento tak obrátil, že ho mohl viděti v blízeji. Byl to obličej široký a hrubý, jenž byl markýzovi neznámý. Již chtěl dvířka na spěch otevříti a onoho svůdníka, jenž musel míti nějaké špatné záměry, zatknouti dáti, ale tu právě zaslechl z domu hlas, jejž byl již ve spaní slyšel. Právě když doběhl markýz ku dveřím, zaslechl hlasité volání Olympio.

"Tu je ta vzteklá šelma, ale já ji uškrtím—pryč ženo!"

Markýz chtěl vyraziti dveře, ale tyto byly zevnitř zastrčené. Smrtelná úzkost se ho zmocnila, když slyšel, jak ten pes strašně vyje, jako by s někým zápasil.

"Pro Bůh!" zvolal markýz, bouchaje do dveří, "on je ztracen, to je zráda!"

Nyní přiběhl voják. Jeho svůdník byl utekl, když uslyšel ten pokřik.

Markýz se na to ani neohlédl, že voják přiběhl, přiskočil k oknu rozbil tabule a vyšinul se do něho, chtě se dostati do světnice.

Tu spatřil strašné divadlo. Olympio, jenž byl z postele vyskočil, držel velkého, huňatého psa oběma rukama sevřeného, kteréž jej svými ostrými pazoury trhal, i tiskl jej k sobě obrovskou silou, an zatím Maruška jako zlá saň naň se vrhla, aby svého psa vysvobodila.

Olympio by byl této silné osobě odolati nemohl, poněvadž musel oběma rukama rozvzteklené-ho psa škrtiti.

"Pryč ženo!" vzkřikl markýz, skočiv oknem do světnice a poručiv vojákovi, aby mu podal pušku. "Pryč odtud, sice tě probodnu!"

"On mi škrtí psa, poněvadž na něj zaštěkal, když mne vzal za ruku."

"Ten pes je vzteklý!" vzkřikl Olympio, strašně očima jiskře a snad ani nevěda, že mu pes pořád ještě svými ostrými drápy maso trhá.

Maruška se vrhla ještě jednou na Olympia, chtíc psa zachrániti, a kdyby byl markýz jen o malou chvilku později přišel, anebo kdyby byl Olympio v okamžení se neprobudil a psa, jak mile po něm skočil, v náručí nesevřel, byl by musel strašnou smrtí zhynouti. Tato zlomyslná žena byla totiž svého velkého psa již po několik dní bez pití nechala, a následkem toho dostal pes vzteklinu.

"Pryč!" vzkřikl markýz na ženu, namířiv na ni pušku, "pryč, sice tě zastřelím, pakli se mého přítele jen dotkneš. Uškrť tu potvoru, Olympio, jen ještě malou chvilku ji stiskni, pak bude po ní."

Žena však znovu přiskočila a vytrhla Aguadovi psa z náručí, ale vykřikla zoufalstvím a pustila ho na zem, neboť byl pes již skoro mrtev, že se nemohl ani hnouti.

"Vy jste mi toho psa zabil, a to byla má jediná radost!" zvolala žena, ruce spínajíc.

"Buďte ráda, že také vás za to netrestám, co jste na tomto pánu spáchati chtěla!" zvolal markýz. "Podívej se na to, jak je můj přítel až do krve rozedrán."

"Ale proto si, nedělej žádných starostí, příteli," těšil jej Olympio. "Mé rány nejsou nebezpečné."

Markýz uvedl Olympia zase na lože a obrátil se pak k ženě, jež u svého psa stojíc, žalostně bědovala.

"Víte li pak, co by se vám mohlo státi, kdybychom vás chtěli dle zasloužení potrestat?" tázal se jí markýz. "Zýtra by byl váš domek v hromadu rumu obrácen. Proto děkujte Bohu, že váš ďábelský plán se nezdařil. Teď ale se odsud kliďte a tu mrchu vezměte s sebou."

Žena musela uposlechnouti.

Olympiovy rány nebyly v skutku nebezpečné, ano zdálo se, jako by byla ztráta krve spolu s tím uleknutím dobrý účinek naň měla.

Za několik dní vrátil se Camerata z Francie, a toto veselé se shledání účinkovalo na Olympia výborně. Již mohl v ležení se procházeti, a jeho první vycházka byla, že šel se svými přáteli na onen průkop se podívat, z něhož se byl Olympio a markýz podzemním průchodem do věže Malakovky odvážili. Tento průchod byl ale již zasypán, a voda byla již z něho odstraněna.

Pelissier konal nyní přípravy k hlavnímu útoku jímž se mělo obležení Sebastopolu stůj co stůj rozhodnouti. Zákopnické práce pokračovaly dál a dále, a děla spojenců spůsobila za posledních dnů a nocí strašnou spoustu nejen v městě, nýbrž také v pevnosti Sebastopolské a na jejích hradbách. Markýz a Olympio měli na sebe vzíti vrchní velitelství nad vojskem jenerála Bosquetta a Mac-Mahona, které mělo na Malakovku útokem hnáti, poněvadž znali tito pánové nejslabší stránku této tvrze, která se vůbec za nedobytnou považovala, a stejnou dobou měli Angličané na tak zvaný Redan útokem udeřiti.

Camerata zůstal při Olympiovi, Juan při Montholonovi.

Nejprvé se strhl strašný boj hrubou střelbou, a hned na to udeřili naši známí na Malakov, i podařilo se jim za krátký čas na nejslabším místě výšiny ztéci. Ač padali Francouzové jako mouchy, drali se nicméně, žádné překážky nedbajíce, ku předu, a na takovýto prudký útok nebyli Rusové připraveni.

Olympio a markýz vztýčili na ztečené tvrzi trojbarevný prapor, a zatím tam přivedli Camerata a Juan nové síly vojska, poněvadž Rusové, jsouce u vnitř četnými průkopy chráněni, dorážejícím na ně Francouzům zoufalý odpor kladli. Konečně se podařilo francouzskému vojsku po tuhém boji, jenž celých pět hodin trval, Malakovky se zmocniti, ale málem by byli do povětří vylítli, kdyby se bylo k rozkazu jenerála Aguada Cameratovi nepodařilo přetrhati dráty, které ze Sebastopolu do sklepů pod Malakovku vedeny byly, kde byla velká zásoba prachu.

Také Angličané bojovali udatně, i zmocnili se tvrze Redanu, ale byli z ní zase vypuzeni. Při tomto hlavním útoku ztratili Angličané 2500 mužů a francouzi přes 7000, kdežto ruská posádka o více než o 13000 mužů se zmenšila.

Pádem věže Malakovky rozhodl se osud pevnosti Sebastopolské, o proto se může říci, že měl smělý a nebezpečný čin Olympia a markýze následky neocenitelné.

V následující noci dal Gorčakov veškeré tvrze na jižní straně, které byly posud v rukouch ruských, do povětří vyhoditi a zbývající zde koráby od válečného loďstva až na jediný parník u vchodu do přístavu potopiti.

Pak vyvedl zbytek ruského vojska na stranu severní od zálivu, zničiv za sebou lodní most.

Takto se skončilo památné obléhání Sebastopole, kteréž obě strany velmi těžké oběti, jak na lidstvu, tak i na penězích stálo. Proto se také již počalo jeviti přání, aby se této válce slušným mírem konec učinil.

Rusko nebylo utrpenými a ztrátou pevnosti nikoli tak dalece seslabeno, aby byly západní mocnosti očekávati mohly, že bude od zevnějška ze svého postavení co evropská moc vytlačeno, a sice tím méně, poněvadž s nimi Rakousko dále jíti nechtělo, a Prusko i větší část spolkových států víc a více na stranu Ruska se klonila.

Ještě držel ruský dvouhlavý orel Krímský poloostrov v ostrých spárech, poněvadž byl Gorčakov na výšinách k východu od Sebastopole pevné postavení zaujal.

Ani tím se nezměnil stav věcí, že spojené loďstvo na dalších dvou výpravách nejprvé malé ruské tvrze Taman a Fanagoritu (naproti krči,) rozbořilo a pak se strany od Kynburnu Očakov ohrožovalo.

Ale čím více se jevilo přání po uzavření míru, tím více se snažilo Rusko, aby se nezdálo býti přemoženým, nějakým skvělým výsledkem válečným své posavádní porážky vyrovnati, což se mu konečně také podařilo.

Pevnost Kars, jež leží jižně od Trebizondu, a kterouž proti oblehajícímu jí ruskému jenerálu Muravěvu turecký velitel Vasiv Paša udatně hájil, maje k ruce dva zkušené strategy, totiž Angličana Wiliama a uherského jenerála Kmetyho, byla dne 27. listopadu 1855 vyhladověním ku vzdání se přinucena.

Nyní mohlo tedy také Rusko poněkud se ctí mír uzavříti.

Když se byl v lednu 1856 rakouský plnomocník kníže Esterhazy s ruským státníkem, hrabětem Nesselrodem o některé články dorozuměl a když bylo také Turecko západním mocnostem a Rakousku zvláštní smlouvou rovnoprávnost křesťanů a Mohamedány zaručilo, byl v únoru v Paříži mír uzavřen.

Císař Ludvík Napoleon, jenž stál tenkrát na vrcholi moci a slávy, dosáhl tohoto svým vlivem že bylo také Turecko do mezinárodního práva evropského, čili jak se tenkrát diplomaticky pravilo, do evropského koncertu přijato, a že byla uznána pro obchod velmi důležitá zásada, že mají moře a velké řeky pro všeobecný světový obchod otevřeny zůstati.

Císaři se dostalo nyní se všech stran skvělého uznání, a jeho ministr Valevský, nemanželský to syn Napoleona I. s polskou hraběnkou Valevskou, řídil vyjednávání o mír. Veškeré zraky byly tenkrát obráceny na rozhodčího soudce evropského, na dobrodruha Napoleona a na jeho manželku, kterouž byl ze španělské hraběnky za císařovnu povýšil, a kteřížto oba nyní vítěznou slávou oplývali.

Infantka Ines.

Dříve, než se podíváme, jaký osud byl ubohou Dolores stihl, musíme nahlédnouti do dvorských pletich, jíž obětí tato ubohá dívka se byla stala.

Infantka Barcelonská počala již nahlížeti, že byla svých rukou k hanebné hře propůjčila, a jakýsi vnitřní hlas jí říkal, že padá hlavní vina na Bacciochiho, jenž brál úlohu nesvědomitého špehouna a udavače nejen u Eugenie, nýbrž také u Napoleona.

Tento člověk učinil na ni hned ponejprv, když ho spatřila, jakýsi děsný dojem, i zdálo se, jako by mu byla hned v první dobu v nejtajnější útroby nahlédla. Mimo to jej častěji tajně poslouchala, když myslil, že jest docela nepozorován, a výraz jeho zarostlého obličeje, jeho potutelný úsměv a nepokojný pohled prozradil jí veškerou mrzkost jeho povahy. K tomu pak ještě přišla ta okolnost, že ho Dolores právě za onoho hanebníka udala, který ji byl do Versaillu přivábil, a že sama hned na to stvrzení jejích slov poněkud v tom shledala, když viděla, že Bacciochi k císařovně přichází.

Všechny tyto věci utvrzovaly infantku Barcelonskou čím dále, tím více v náhledu, že tento nejvyšší komoří zlým duchem v Tuileriích jest, a Bacciochi, jehož veškerá chytrost jen v osnování hanebných plánů a v tajném špehýřství u dvora záležela, počal naproti tomu brzo nahlížeti, že ta důvěrná společnice císařovnina, která vždy ten tajemný závoj přes čelo nosí, jeho povahu i záměry prohlédati počíná. Z toho musel hned také soudit, že mu tato infantka u císařského dvora velmi nebezpečnou sokyní býti může, ale on se ji nebál, pokud neviděl, že proti němu jedná. Kdyby se to však bylo dříve nebo později stalo, byl na to připraven, že ji hned z cesty odstraní, nehroze se žádného prostředku.

Infantka se však s tím nesvěřila Eugenii, co jí znepokojuje a na srdci tíží, a nejvíce ji znepokojovala nejistota stranu osudu Dolores, neboť ji spolu trápila myšlenka, že byla také ona ku zkáze té nevinné dívky pomáhala.

Nemohla celé noci spáti, přemýšlejíc stále o tom, jak by svou chybu napraviti mohla. Konečně se odhodlala, že se zase vydá do čísla 4. v ulici St. Didier a že se vyptá, kam byla Dolores zavezena. Do jejího obydlí si netroufala jíti, dělajíc si trapné výčitky a představujíc si to v duchu, jaký zármutek tam asi panovati bude. A ostatně by jí bylo služebnictvo ještě méně pověditi mohlo, než co již sama věděla.

Stalo se šťastnou náhodou, že již v několika málo dnech večer císařovna do opery jela: tím měla infantka na několik hodin prázdnou chvíli, i nemeškala také a vykradla se nepozorována z Tuilerií.

Spěchala co jen mohla ulicemi a brzo se octnula u domu Karla Hotte, tak zvaného Zlatoušika.

Od té doby co se stal tento šibal řádným jednatelem pařížské policie se značnými důchody, byl ve své domácnosti dosti pohodlně zařízen. On sám se také změnil co do zevnějšku ve svůj prospěch, pohybuje se nyní mezi obecenstvem co zámožný a pokojný občan, ačkoli svou službu co policejní pochop velmi přísně zastával. Za to byl ale také skvěle placen. Napoleonovi špehounové a pochopové měli vůbec velké platy, a dle vlastního udání tajných vyzvědačů Griscelliho, Bartolottiho a tisíce jiných měli aspoň takové platy, jako má u poctivé vlády předseda vyššího úřadu.

Soukromá komnata, čili písárna Karla Hotte, nalezala se v přízemí; ostatní pokoje pro jeho rodinu a pro společnosti byly ale v prvním poschodí, k nimž vedly schody, koberci pokryté. Tento poctivec měl také svého sloužícího, a právě tento sloužící to byl, jenž svému pánovi, když seděl večer u psacího stolu, sepisuje několikero zpráv pro prefekta Pietriho, černě oblečenou a hustým závojem zastřenou dámu, která prý své jméno panu Hotte sama sdělí, ohlásil.

To se zdálo býti poněkud tajemným, ale pro policejního špehouna to nebylo nic neobyčejného, neboť měl nejrozmanitější známosti.

Hotte se zdvihl od psacího stolku, pohlédl do zrcadla, upravil si přišedivělé vlasy a pokročil ku dveřím, kteréž sloužící právě otvíral.

Na prahu stála infantka Barcelonská. Když byl sloužící se odstranil, odhrnula si závoj.

"Ach, to je milostivá infantka!" zvolal Hotte, hlubokou poklonu jí čině. "Jaká to čest pro mne."

(Pokračování.)

Bratří.

Obrázek ze vsi od J. Petrovského.

Václav tančil s Marií, pak s ní tančil Jan.

"Hlehle, jak se k sobě hodí!"

"Jaký to bude párek!"

Takováto podobná slova musela přitom mimovolně dostati se k uchu Václavovu, nebo bylo jich, než Jan s Marií obtančil jednou kolem, plná světnice. Bylo mu vskutku, jako by mu žhavé uhlí na ruce sázel. Raději odvrácel zrak svůj a zahleděl se ven.

"Té se musí líbit, jak se směje!"

Tu nemohl odolati, obrátil se a viděl, že se Marie v náručí Janově nemrzela, ba naopak mnohem veseleji si počínala než u něho.—Z lítosti nad tím vyšel ven. Za nedlouho ale, když mysli tančících už notně byly rozehřáty, vrátil se zpět. Nevěřil zrakům, chtěl ji také něco hezkého v tanci pověděti; jistě že se i jemu smáti bude. I šel pro Marii.

"Vždyťs mně ale slíbila, že jen se mnou tančit budeš," pravil Jan. Mohl toho míti ovšem Václav dosti. Neustál však přece.

"Pak prosím tě, jdi se svým tancem!" pokračoval Jan a Václav — zbledl. Mimovolně vzpoměl si, že na nohu napadá, směšně tančí a Marii snad do posměchu uvádí.

Zatím ale hoši ostatní uslyševše jen dost málo o hádce povstali, jakby elektrickou jiskrou dotknuti. A jak to vždy bývá, rozdělili se na obě strany a strojili se na sebe, mnozí ovšem z příčin už ode dávna nahromadělých. Počínaly se ozývati výkřiky.

"Snad je tady jen pro Jana?—Je snad holka jako jiná."—

"Holenku, ještě dosud posvícení, žádné svatby."

"Ani nohou pořádně nehne a chce s ní tančit!—"

Václav tančil přece. Byltě muzikanty vybídl, aby hlučnou polkou vpadli. Ale tím nezahnal bouři se stahující. Mysli rozbroušené nedaly se upokojiti. Tančil ale v tom mu jeden z protivné strany nastavil nohu. Václav upadl, štěstí že ještě Marii pustil. Tím bylo dáno znamení a hoši počali svou. Mysleli snad, že místo sklenic v rukou mají koule sněhové.—

Po veselosti veta. Václav se v půtce nezúčastnil, odešel domů. Také Jan se brzy odkludil.

IV.

V úterý po posvícení bylo na Křivině ticho, ba můžeme říci smutno. Hosté byli se po většině už včerejšího dne rozjeli, vezouce s sebou domácím hojné výslužky, a ti, co zůstali vrátili se hned po ránu. Po celé vsi panoval temný klid, jaký po každé slavnosti se dostavuje, natož po tak bouřlivé. Pracovati na ten den se nikdo neosmělil, bylo tak zvykem. K tomu událost nedělní zaujala mysl všech.—

U Jelenů bylo smutno. Starý Jelen opět ulehl, k čemuž nemálo přispěla půtka v hospodě, která hlasy všech jeho synům se ukládala, ovšem hlasy rodiny pak na ubohého Václava se svezla. Škoda ovšem nahražena hned, ale řeči,—a těch se naši lidé také báli.

Starý Jelen odpočíval tiše; časem jenom obrácel svůj zrosený zrak k hodinám visícím na stěně naproti němu. Snad počítal každé udeření jednoho tvaru, možná že mu čas tady už pomalu utíkal — ovšem tělo s duchem slabým rychle se pohybovati nemohly.—Nemluvil. Měl ve zvyku, že kdykoliv nejvíce byl popuzen; mlčel; a domácí znajíce jeho mrav mlčením bývali nejvíce trestáni. Mlčel tedy také dnes, potřeby své, a těch bylo málo, dával pouze posunky na jevo. Také více netřeba. U hlavy seděla pečlivá žena pozorující každé hnutí jeho. Od neděle oči její nevyschly.

U stolu, hlavu v rukou seděl Václav. Jak mu bylo? Před vlastním otcem hanebně pomluven a očistiti se nemohl a snad, to si ale málokdy na mysl připouštěl, i o milenku připraven. Ležel mu otec neustále na mysli. Konečně si v duchu umínil, ještě jednou pokusiti se a otce o pravdě přesvědčiti.

"Tatínku, křivda se mně děje."

Byl ale přerušen slovy: "Do hrobu mne neustálým svárem přivedeš!"

Václav dále mluviti nemohl. Krev se mu hnala do tváře. "Tedy já, a pořád já příčinou všeho!" —Odkvapil pod bez a plakal.

Také otci vykulily se z oka slze jako hrách, slze snad nejtrpčí v celém živobytí jeho. Konec života jeho se blížil. Nutně opustí rodinu svou a statek zanechá synům svým, kteří ani za života jeho v ničem shodnouti se nemohli. Jak bude potom? Pak nebude nad nimi více ruky, která by je řídila; nebude slova, před nímž by se třásli. Nebudou míti rozhodčího v sváru, rádce v nesnázích. Budou se utíkati k cizím, štváti tyto proti sobě, ploditi v obci vádu a nepořádky. Cizí konečně přijdou a rozdělí se o jich majetek.—To vše strpčovalo Jelenovi pomyšlení na poslední hodinku.

Naproti Jelenovu statku za cestou táhne se řada stavení, náležících menším sedlákům a chalupníkům. Asi uprostřed nich na mírném návrší zaseno bylo více lip. Místo to bylo vesničanům posvátným. Však to byly posvátné lípy slovanské. Zde si postavili zvonek. Místo to je jim besedou, je jim shromaždištěm ve všech potřebách, divadlem a místem zábav pod širým nebem. Zvláště ve svátky večer tu je živo. Staří rozsazeni po kládách rozkládají o věcech důležitých. Často i všední den po práci slyšeti tu hovor starých aneb veselé halekání mladších.

Tak i v úterý po posvícení nebylo místo to prázdné. Více chalupníků a chalupnic sedělo na obvyklé kládě a rozkládali. Už se připozdilo a stále si mají ještě co povídati. O čem asi hovoří? Naslechněme!

"Inu, jak je vychoval, tak je má." —

"Patří mu to. Proč nepouštěl je dříve mezi nás. Jsme mu snad sprostými. Hoši majíce teď něco vůle, myslí, že když starý leží, z hospody mohou udělati co se jim líbí."

"Vždyť prý ani okna není celého."

"Václav musel do Němec — teď ho má."

"Je takový, jako starý. Staví se tak vysoko jako on."

Na to pak pedán byl dobrými vypravovateli téměř celý život Jelenův.

"Kde co viděl chtěl míti u nás. Vše muselo po jeho vůli, jakoby jeho byla vesnice. Hned se muselo na závážky, hned zas vysazovati stromky. — Co mu jen dalo, než starého učitele vypudil. Že prý nic neumí, Nevidíme! A on to přivedl svou učeností daleko.—"

Takovým způsobem mluvilo se dál o starém Jelenu a jeho synech. Těm se líbila veselost Janova, těm tichosť Václavova. Věděli ovšem ledacos proti nim. O otci pak nevěděli dobrého nic a vše mu přikládali.

Z rozmluvy jich vytrhl je stříbrný hlas zvonku, podál stojícího, který příjemným svým zvukem krajinou prorážel.

Utichl hovor, každý smekl, vstal a modlil se modlitbu Páně: "............ a odpusť nám naše viny, jakož i mi odpouštíme našim viníkům . . ."

"I hoši mu ještě něco vyvedou; já mu to přeju od srdce. — Jak si ustal tak si lehne —" řekl kdos, když se pomodlili a domů se rozcházeli. — Byla už tma.

V.

Minul týden. Jest opět úterek a pod lipami na kládách zase živo. Kdybychom byli jednou znali ty, co před týdnem tu hovořili, s každým bychom se tu shledali i dnes. Poslechněmež i dnes kus hovoru jejich.

"Jakou si jen práci dal chudák se svými hochy! Chtěl z nich přece něco míti."

"Ani oka z nich nespouštěl."

"O posvícení mně bylo Jelena vskutku líto. Takových radostí se dočkal na dětech!"

—Také [illegible] život jeho.

"Jaké si jen práce s námi dával; kdo co viděl dobrého, u nás zaváděl. Starý se s námi jako o své. Jak jen ce-ty naše opravil."

Je to vskutku Jelen týž, o kterém před týdnem se mluvilo, a jsou to tytéž lidé, co o něm před týdnem mluvili a ani místečka na něm dobrého nenechali. Ku podivu, dnes víc se žaluje na syny a Jelena umí každý omluvit.

A ptáli se kdo po příčině toho, obdržel by za odpověď: "O mrtvých jen dobře mluvit sluší."

Také dnes ukončil rozmluvě konec zvonku hlas; ale ani ten nebyl tím, co před týdnem zvonil, byl to smutný pronikavý zvuk, jenž jak čavikání kalouse proniká všecky, a hlásal vesničanům, mezi kterými žil, obci, kterou tak dlouho spravoval, polím, o která pečoval, a okolí, kterému tak milým byl, že nežije více — že starý Jelen dokonal.

Starý Jelen z lůžka více nepovstal. Bylať to ovšem slabost stáří, která jej sklátila, že ale žalost poslední velikou mu ránu dala, upříti nelze. Sám se o tom nezmínil. Lékař povolaný namáhal se všelijak, snad jen k ukojení domácích; ale bylo už seznano.

Bylo to v úterý. Václav meškal na zamilovaném svém místě — pod bezem, náhle objeví se bratr s tváří uplakanou. "Pojď domů. Otci není dobře."—Šel.

Ve světnici posledními paprsky zapadajícího slunce ozářené ležel na lůžku otec — kosť a kůže. U hlav seděla, ba spíše klečela zarmoucená matka, pozorujíc každé hnutí nemocného.

Naposledy zazářily zraky jeho, když spatřil bratry vstupující. Poprvé snad od dětství jich viděl je ruku v ruce. "Kýž tak kráčíte dále!" — Se štkaním, jaké jediné okamžik podobný vynutiti může, vrhli se oba na kolena k jeho posteli. Byl pohnut starý, ale plakati nemohl. Požehnal jim, zraky k nebi obrácené.

"Bůh žehnej vám, — byli jste hodní hoši,— poslouchejte matku svou, jako jste poslouchali mne. — pracujte, jako jste pracovali, byli jste hodní —."

Dále mluviti nemohl, musel si odpočinouti.

Chvála, jaké se hochům dostalo, jala je. Hojné potoky slzí toho důkazem. Snad by ani pokárání spravedlivé tak neúčinkovalo. Ale ani tu neutišilo se štkání, ba tím více rostlo, když otec obrátiv se k Václavovi, dále mluvil: "A ty Václave buď pak přece trochu moudrým a ustup někdy Janovi — vždyť je starší. — A ty Jeníčku — ožeň se. Přál jsem si to dávno. — Mařenka je hodné dítě, vem si ji —" Ustál.

Nové slze. Poslední slova dotkla se Václava jak meč. Sebrav poslední sílu odporu, chtěl mermomocí otce prositi za odvolání posledního výroku. Už má slova na jazyku — v tom zalene je oko otcovo, tklivě naň se obrátivši. "Václave, buď ústupným — a — poslechni — staršího."

Obrátiv pak se ještě jednou okem k nim, usnul. Oplakávali všichni otce, — Václav nejtěšeji své. — A matce a Janovi bylo přece Václava líto.

(Dokončení brzy.)

Franty Pivoňky

NOVÝ HOSTINEC ČESKÝ

V OMAHA, NEB.,

roh 7. a Johnson ulice

NEPŘÍTEL NEMOCI

ZHOUBCE vší BOLESTI

u člověka a zvířete

jest slavný starý

MUSTANG

LINIMENT,

KTERÝŽ PO 40 LET V UŽÍVÁNÍ JEST.

NENÍ RÁNY KTEROU BY NEZHOJIL, NENÍ OCHROMENÍ JEŽ BY NEVYLÉČIL, NENÍ BOLESTI, JAKOŽ PODLÉHÁ TĚLO LIDSKÉ, NEB TĚLO KONĚ A NEB JAKÉHOKOLIV DOMÁCÍHO ZVÍŘETE, ABY JI NEZAPUDIL. LÁHEV STOJÍCÍ 25c., 50c., neb $1.00, ČASTO ZACHOVALA ŽIVOT LIDSKÝ A NAVRÁTILA ŽIVOT A SÍLU MNOHÉMU CENNÉMU KONI.

Velkolepou průmyslovou, řemeslnickou a hospodářskou

VÝSTAVU

uspořádá

TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA "SOKOL" v CHICAGO, - ILLINOIS.

Každý průmyslník, řemeslník a hospodář vyzývá se tímto k účastnění této výstavy.

Výstava bude otevřena od 1ho do 15ho července.

Dotýčné přihlášky nechť se dějí pod adresou tajemníka níže psaného.

Podrobnější program oznámí se v době nejkratší.

S úctou GUST. REIŠL, tajemník výboru výstavního. 663 South Canal St.

Chicago, Rock Island a Pacific dráha.

The Great Central Route

VELKÁ ÚSTŘEDNÍ CESTA

—z—

OMAHA DO CHICAGO A NA VÝCHOD

Via Des Moines, Davenport a Rock Island.

Dva vlaky zvláštní

Lístky vezkrz k dostání ve všech vých. městech po ...

A. M. Smith, Gen'l Pass'r Agent, Chicago. H. Riddle, Gen'l Sup't, Chicago.

M. W. Clair, Traveling Agent, Omaha. S. S. Stevens, Gen'l Western Ag't, Omaha.

T. A. Entrikin, Agent, Omaha.

1875

OMAHA and SAINT LOUIS SHORT LINE.

Dráha

KANSAS CITY, SAINT JOSEPH a OMAHA.

Geo L. Bradbury, General Agent.

Jos. Teabain, Passenger Agent.

J. F. Barnard, Gen'l Sup't, St. Joseph, Missouri.

CENTRAL R. R. of IOWA

nevyrovnatelné spojení mezi OMAHA A ST. PAUL a jinými stanicemi v Minnesota.

SAINT PAUL EXPRESS.

Pullmanovy pěkné spací vozy.

A. RUSSELL, Gen'l Pass'r & Ticket Ag't, Marshalltown, Iowa.

Chicago a Northwestern dráha,

oblíbená cesta z

OMAHA

do

CHICAGO A NA VÝCHOD!

A TA

jediná přímá cesta do

Waterloo, Fort Dodge, Dubuque, La Crosse, Prairie Du Chien, Winona, St. Paul, Duluth, Janesville, Kenosha, Green Bay, Racine, Steven's Point, Watertown, Oshkosh, Fond Du Lac, Madison a Milwaukee.

OMAHA A CHICAGO!

denní i spací vozy.

HLAVNÍ PŘIPOJENÍ.

V Missouri Valley Junction do Sioux City, Yankton a do všech míst na cestě k Sioux City a Pacific railroad.

V Grand Junction do Fort Dodge, Des Moines, Ottawa a Keokuk.

V Marshall do St. Paul, Minneapolis, Duluth a všech míst severozápadních.

V Cedar Rapids do Waterloo, Cedar Falls, Charles City, Burlington a St. Louis.

V Clinton do Dubuque, Dunleith, Prairie Du Chien, LaCrosse a ku všem místům na drahách Chicago, Clinton, Dubuque, Chicago, Dubuque a Minnesota.

V Fulton do Freeport, Racine, Milwaukee a ku všem jiným místům ve Wisconsinu.

V Chicago se všemi drahami z Chicago jdoucími.

Lístky přímé

W. H. Stennett, M. Hughitt, N. Trissel, G. C. Eddy, J. H. Mountain, N. Haight

Nejnovější obuvnický závod!

HENRY DOHLE CO.

Mají nejlepší a největší zásobu BOT a STŘEVÍCŮ

Za zboží se ručí.

Čís. 210 Farnham, mezi 12 a 13 ulicí, OMAHA, NEB.